

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ἨΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα· ἀληθεὶς κάρσιον εἰς τὴν χόραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα κριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξήμενος ἀσπ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει *Ἐν ἔλλων Κρατῶν σελήνια 10.

*Ἐξήμενοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ἸΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΥΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ δοχίζουσι τὴν 1ην οἰσουδήπου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 17 Ὀκτωβρίου 1981

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 46

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ (*)

Ἔχει πολὺ ἀλλάξει τὸ μικρὸ σχολεῖό μας, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ κ. Χάμελ. Στὸν καιρὸ του, εἶχαμε πάντα μερικὰ λεπτὰ γιὰ ξεκούρασμα ὅταν φτάναμε τὸ πρωτὶ. Στεκόμαστε γύρο-γύρο ἀπ' τῆ σόμπα καὶ ἀπλώνουμε τὰ ξυλασμένα ἀπ' τὸ κρῶ χέρια μας στὴ ζέστα τῆς. Σιγοκουβεντιάσαμε λιγάκι κι' εἶδειχνε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τί εἶχε στὸ καλάθι του. Αὐτὸ τὸ ξεκούρασμα εἶδινε καιρὸ καὶ στοὺς ἄλλους, ποὺ καθόντουσαν μακριὰ, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, νὰ φτάσουν τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς.

Τώρα ἀλλάξαν τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ φτάνη κανεὶς τὴν ὀρισμένη ὥρα ἀκριβῶς. Ὁ κ. Κλότς, ὁ καινούργιος δάσκαλος, ὁ Πρώσσο, δὲν χωρατεῖ. Ἀπ' τίς 8 παρά 5 ἀκριβῶς εἶναι ὀρθιος στὴν ἔδρα του, μὲ τὸ χάρμα στὰ χέρια, κι' ἀλίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀργοπορήσῃ! Πρέπει ν' ἀκούσῃ κανεὶς πῶς τρέχουν τὰ παιδικὰ ποδαράκια στὴν ἀβλῆ γιὰ νὰ φωνάξουν, μὲ φωνὴ λαχανιασμένη ἀκόμα ἀπ' τὸ δρόμο, «παρὼν!».

Δὲν περνάει καμμιά δικαιολογία στὸν φοβερὸ αὐτὸ Πρώσσο! Δὲν μπορεῖ κανεὶς αἰφνης νὰ τοῦ πῆ: «Βοήθησα τὴ μητέρα μου νὰ πάη τὰ ροῦχα στὸ ποτάμι», ἢ «μὲ πήρε ὁ πατέρας μου στὴν ἀγορά, γι' αὐτὸ ἀργησα».

Ὁ κ. Κλότς δὲν ἀκούει τίποτα. Θάλεγε κανεὶς, ὅτι γιὰ τὸν ἀπαίσιο αὐτὸν ξένο, δὲν ἔχουμε οὔτε οἰκογένεια, οὔτε σπῆτι, οὔτε τίποτα· ὅτι γεννηθήκαμε γιὰ νὰ εἶμαστε μόνο καὶ μόνο μαθητές, μὲ τὰ γερμανικὰ βιβλία καὶ τὴ σέκκα κρεμασμένη στὸν ὦμο, καὶ γιὰ νὰ τρώμε

ἀπ' αὐτὸν ξυλιές. Καὶ πέρανε ἀρκετὲς στὸ μερτικό μου ἀπ' τὴν ἀρχή!

Τὸ σπῆτι μας εἶναι τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ ξημερώνει τόσο ἀργὰ τὸ χειμῶνα! Στὸ τέλος, βλέποντας ὁ πατέρας μου νὰ φτιάνω κάθε βράδυ μὲ κόκκινα χέρια καὶ γεμιστὸς μελανιῆς σ' ὄλο τὸ σῶμα, ἀπ' τὸ ξύλο, ἀποφάσισε νὰ μὲ βάλῃ ἐσωτερικό. Πόσο δμως ὑπέφερα ὡς ποὺ νὰ συνηθίσω.

Γιατὶ κοντὰ στὸν κ. Κλότς, οἱ ἐσωτερικοὶ ἔχουμε καὶ τὴν κ. Κλότς, ἢ ὁποία εἶναι πολὺ χειρότερη ἀπ' αὐτὸν,

καρδιά, εἶναι ὁ Γιάννης ὁ Γάσκος. Κοιμόμαστε στὸ ἴδιο δωμάτιο. Πᾶνε δυὸ χρόνια τώρα ποὺ ὀρφάνεψε, κι' ὁ θεὸς του ὁ μυλωνᾶς τὸν ἔκλεισε ἐσωτερικό γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Ὅταν τὸν πρωτόφεραν, ἦταν ἕνα καλοδεμένο ἀγόρι 10 ἐτῶν, ποὺ ἔμοιαζε σὰν 15, μὲ ροδοκόκκινα μάγουλα, καὶ μαθημένος νὰ τρέχῃ ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν καθαρὸ ἀέρα. Τὸν πρωτὸ καιρὸ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ κλαίῃ μέρα νύχτα συνεχῶς. Ἦτανε καλὸ παιδί, μὲ γλυκὰ σὰν κοριτσίστικα μάτια.

«Τὸ σπῆτι μας ἦταν τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ σχολεῖο...» (Σελ. 541, στ. β')

κι' ἕνα πληθὸς ἀπὸ μικρὰ Κλοτοσόπουλα, ποὺ τρέχουν ἔσπρω μᾶς καὶ μᾶς φωνάζουν διαρκῶς:

— Οἱ Γάλλοι εἶναι βλάκες! εἶναι βλάκες!

Ἐδτυχῶς τὴν Κυριακὴ, σὰν ἔρχεται ἡ μητέρα μου, μοὺ φέρνει πάντα γλυκὰ, σοκολάτες καὶ ἄλλα, καὶ ἐπειδὴ ὁ βλοσαυτὸς ὁ μικρόκοσμος εἶναι ἐξαιρετικὰ λαίμαργος, μὲ βλέπουν μὲ καλὸ μάτι.

Ἐνας ποὺ τὸν λυπάμμι μ' ὄλη μου τὴν

Μὲ τὴ μεγάλη του ὑπομονή, ὁ κ. Χάμελ εἶχε κατορθώσει νὰ ἡμερώσῃ τὸ ἀγγρῆμι, κι' ὅταν εἶχε κανένα θεληματάκι στὸ χωριό, ἔστελνε πάντα τὸ Γιάννη, ποὺ ἦταν ἐνθουσιασμένος νὰ βγαίη μ' ἄλους τοὺς καιροὺς. Ἀπὸ τότε δμως ποὺ ἦρθε ὁ κ. Κλότς, ἀλλάξαν ὅλα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης, ποὺ εἶχε τόσο κοπιᾶσει νὰ συνηθίσῃ τὰ γαλλικὰ, δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ μάθῃ οὔτε μιὰ

(*) Τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Ντωντὲ ἀναφέρεται στὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἀλασατία κι' ἡ Λωρραίνη, γαλλικῆς ἐπαρχίας, κατακτήθηκαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς (μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1870, σταγ' νικηθῆκε ἡ Γαλλία.) Οἱ κατακτητὲς προσπάθησαν νὰ ἐγγερμανίσουν τοὺς Γάλλους κατοίκους κι' οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ὑπέφεραν ἀπάνω-κάτω ὅσα ὑποφέρουν ἡμέρα αἱ ἀσθενήσαντες ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς.—Σ', τ. Α.

θαύμα; μή με είχα άγγξει στον ύπνο μου, καμιά Νεράιδα με το ραβδί της και μου ξανάγιναν ταυτιά; . . .

"Ετρεξα σ' ένα βάλλο, έσκυψα και κοιτάχτηκα στο νερό.

"Ω, χαρά μου! Είδα πάλι έναν Κανελλή με αυτιά! Δεν ήταν ακόμα τόσο μεγάλα σαν τα πρώτα, θα μεγαλύτερα όμως, μια φορά που είχαν φυτώσει.

Ποιός έκαμε αυτό το θαύμα; 'Η Φύση μονάχη! Πώς κόβετε σεΐς το μαλλιά σας, τα νύχια σας, και ξαναγίνονται; "Ετσι ξαναγίναν και μένα τα κόμμένα μου αυτιά. Πρέπει όμως να προσθέσω, πώς έβόηθησαν τή Φύση κι' εκείνα τα βότανα που έβουλα τότε σεΐς πληγές μου.

('Ακολουθεί)

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ

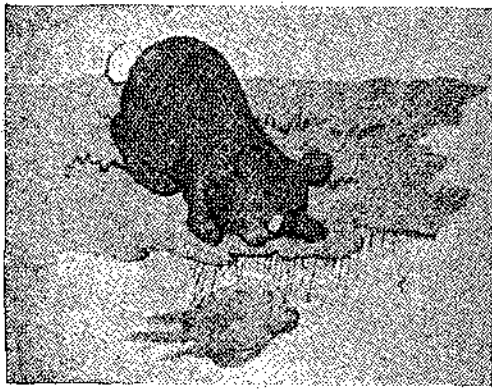
ΔΙΗΓΗΜΑ

"Η Νινέτα έχει μια γιαγιά. Βέβαια τα περισσότερα κοριτσάκια έχουν γιαγιάδες, μόνο που δεν είναι όλες σαν τη γιαγιά της Νινέτας. Νά, ένα παράδειγμα: "Η γιαγιά της Αίζας (της φιλενάδας της Νινέτας. . . δεν μπορεί να μην την ξέρετε, κείνο το στρουμπουλό κοριτσάκι με τις μαύρες άφέλεις. . . το πολύ άταχτο, ναί καλέ! . .) ή γιαγιά της Αίζας λοιπόν είναι μια γιαγιά ψηλή, με μαύρα μαλλιά κόμμένα—φαντασθήτε σαν κοριτσάκι—που γίνεται έξω φρενών όταν κοριτσάκι—που γίνεται έξω φρενών όταν ή Αίζα ξεχνάει να τη λέει Μανίτσα. . . "Υστερα είναι ή γιαγιά της Μαίρης. "Α, τούτη είναι βέβαια μια άληθινή γιαγιά με τ' άσπρα της μαλλάκια (κι' άς τα κοιτάσουμε λίγο μπροστά μπροστά) με τα γυαλιά της, και το αϊώνιο πλεχτό στο χέρι. . . άραϊά! Μά όλες αυτές οι γιαγιάδες δε μοιάζουν διόλου, μά διόλου, με τη γιαγιά της Νινέτας. Νά, ό λόγος:

Τήν περίφημη αυτή γιαγιά, ή Νινέτα δεν τη ξέρει καθόλου. Πρώτο παράδοξο. Που άκούστηκε έγγονούλα να μην ξέρη τή γιαγιά της; Δεύτερο, όταν θέλει να ρωτήσει τη μαμμά, ή μαμμά ξαφνικά γίνεται σοβαρή, αδοτηρή σχεδόν, και της λέει πως ή δική της γιαγιά (μά βέβαια που έχει! . .) δεν μένει στην γ-δια πόλη και δεν μπορεί να τη δη. "Ο πωςδήποτε αυτή ή γιαγιά υπάρχει, ή Νινέτα είναι υπερβέβαιη γι' αυτό. Ναι, γιατί:

Προχτές ή Νινέτα καθόταν σε μια γωνιά κι' έπαίζε με μια κούκλα πουτάν γία σαν τή Κοκκινόσκουφη του παραμυθιοΰ. Τήν κούκλα αυτή της είπαν πως της την έστειλε ή γιαγιά της—αυτό δεν ήταν άλήθεια, μά αυτή δεν το ξέρει—πως μπορεί λοιπόν να στείλη δώρα μια γιαγιά που δεν υπάρχει;

Μά δεν είναι μόνο αυτό. Σταθήτε, σας παρακαλώ. Προπαγτός να μην είστε άγυπόμονοι. Αυτό είναι τρομερό έλάττω-

H ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

μα. "Αφού το ξέρει κι' ή Νινέτα. . . Τί λέγαμε; "Α, ναί. Καθόταν λοιπόν σε μια γωνιά ή Νινέτα κι' έπαίζε με τήν κούκλα της. Βέβαια που δεν ήθελε ν' άκούση τις κουβέντες των μεγάλων' μά ξέρετε, ή Νινέτα έχει αυτιά (όπως όλος ό κόσμος άλλωστε) κάτι μικρά νόστιμα ροζ αυτιάκια, που άκουνε περίφημα. "Ετσι άρπαζαν ταυτιάκια της Νινέτας αυτά τα λόγια. . .

— Κι' έγώ σου λέω πως αν έδλεπε τή Νινέτα μας, ή καρδιά της θα μαλάκωνε. Είμαι βέβαιη γι' αυτό. . . "Επιτέλους είναι γιαγιά της! . .

Νά το λοιπόν που έχει γιαγιά! . . — Κι' όμως είναι τόσο καιρός που βρισκόμαστε εδώ, κι' έντούτοις δεν έκανε κανένα διάδημα γιά νά. . .

Τή συνέχεια δεν την άκουσε ή Νινέτα, μά κατάλαβε στην έντέλεια ένα πράγμα: Πώς ή γιαγιά βρισκόταν σ' αυτή την καινούργια πόλη που έχουν έρθει πριν απ' ένα μήνα. Αυτό είναι βέβαιο. Τότε:

Στήν κουβέντα του μπαμπά και της μαμμιάς ήταν και μια λέξη που δεν την κατάλαβε. . . πως τή λένε; "Α, ναί. . . ναί. . . ναί! . . «διάδημα» Μπά; τί είδους λέξη είναι αυτή;

"Ας είναι. Δέ μπορεί να τα νοιώθη κι' όλα. . . εκτός πιά, αν μπορούσε απ' αυτή τή λέξη να καταλάβη και τα ρέστα. . . Τό μαλαουδάκι της Νινέτας δουλεύει, δουλεύει, ενώ πάίζει άδιάφορα με τήν Κοκκινόσκουφίτσα της. Τής φοράει το κόκκινο σκουφέτο της, της φτιάχνει τα μαλλάκια της, της μιλάει κιόλας. . . Και μ' όλα ταχτα το μυαλό της είναι εκεί. "Αχ, νά μπορούσε να γνωρίση κι' αυτή τή γιαγιά της! . .

— Κυρά-Μαρία, πές μου τή παραμυθι της Κοκκινόσκουφίτσας! . .

— Μά σ' τόχω πεί τόσες φορές. . . δεν το ξέρεις πιά; . .

— Θέλω πάλι, τό θέλω. . .

Τί να κάνη κι' ή κυρά-Μαρία; παρ ν' άκούη τή Νινέτα να γκρινιάζη,

καλύτερα να της ξαναπή το παραμύθι. Και τ' άρχισε. "Η Νινέτα είναι όλο αυτιά, άκούει. . . άκούει. . .

— Κι' ή Κοκκινόσκουφη, κυρά-Μαρία, πήγε μόνη της στο δάσος γιά να βρή τή γιαγιά της; . .

— Μόνη της βέβαια. γι' αυτό παρ' όληγο να τή φάη ό λύκος. . .

— Δεν τήν έφαγε όμως;

— "Οχι. Μά τί τ' όφελος; άφου τραγάνισε τή νόνα της. . .

— Καθόταν κοντά στο δάσος ή γιαγιά της Κοκκινόσκουφης, έ, κυρά-Μαρία; . .

— Ναι, μά δέ σ' τόπα; . .

— "Η δική μου γιαγιά που καθάται, κυρά-Μαρία, έ; . .

Όχι, εδώ σαν να ξεροκατάπτε ή νταντά της Νινέτας, Στήν άρχή δεν της έδωσε καμιά άπάντηση. Μά ή Νινέτα, εκεί, έπιμένει.

— "Ε, κυρά-Μαρία; που καθάται; Θα ξέρης εσύ, άφου μου είπε ή μαμμά, πως πριν παντρευτεί με τή μαμμά, ή σουνά σή στο σπίτι τους' έ, που καθάται λοιπόν;

— Μικρό παιδί τί θα καταλάβη; σέ-φθηκε ή κυρά-Μαρία, και δεν της λέω; Νά, πέρα εκεί στο δάσος, της λέει τώρα δυνατά. Σ' ένα μικρό άσπρο σπιτάκι με κόκκινα σαν τή φωτιά κεραμίδια, κι' ένα κήπο.

— Κυρά-Μαρία! . . και μ' ένα κήπο με πράσινα κάγγελα, έ; έ, κυρά-Μαρία; . .

— Ναι, που το ξέρεις;. . — "Αχ, τώρα κατάλαβα! τώρα κατάλαβα! . . άρχισε τραγουδιστά να ξεφωνίζε ή Νινέτα, χοροπηδώντας σαν κοτσιδάκι.

— "Άκουσε, κυρά-Μαρία μου, της είπε ύστερα σιαρφαλώνοντας σιά γονατά της' μια μέρα πούχαμε πάει στο δάσος, δίψασα, δίψασα πολύ. "Από μικρή είδα ένα σπίτι άσπρο με κόκκινα κεραμίδια και πράσινα κάγγελα. «Μαμμά, πάμε εκεί να μάς δώσουν νερό;» της λέω. Πά, πά, πως έκανε ή Μαμμά! . . — "Οχι, όχι, εκεί καθούνται κάτι άρρωστοι. . . πάμε, πάμε. . . » και με τραβούσε. Θέ μου, πως με τραβούσε. . . Κι' όμως δεν ήταν άρρωστοι σ' αυτό τό σπίτι. . . ήταν. . . τώρα κατάλαβα! . .

"Η Νινέτα έχει ένα μεγάλο κρυφό σχέδιο. Σε κανένα, μά σε κανένα δεν το έμπιστεύθηκε. . . Όποτε και στη Μαμμά. "Άφου ήταν τόσο βέβαιη πως αν της τόλεγε, δεν θα τήν άφηνε: . . Λοιπόν: Κατάφερε και της έφτιαξαν (γιά τις άποκρητές, καλέ!) ένα τέλειο κοιτομάκι Κοκκινόσκουφίτσας. . . "Η μαύρη κοντή φουστέλλα, ή μπλουζίτσα με τα ντυνητελάκια, κι' ή κατακόκκινη σκουφίτσα, τί τρέλλα! Της πήραν ακόμα κι' ένα κομψό κοφινάκι γιά νά τό γεμίση με λουλουδάκια του άγρου. . . Τό κοστου-

μάκι «φανερά» χρειάζεται γιά νά μασκαραυτη και νά πάη στις φίλες της «μυστικά» γιά νά πάη έτσι όμορφα ντυμένη, να τή γνωρίση ή γιαγιά της. Νά το τό μυστικό σχέδιο της Νινέτας! . . Νά, ποιά είναι. Θα τή καταφέρει άραγε: . .

Σήμερα όλο τό πρωινό, κλεισμένη στην κάμαρά της, καταστρώνει τις λεπτομέρειες. Θα τό κόσαση τό μεσημέρι μετά τό φαγητό. Θα ντυθη με τό κοστομαίκι της (άφου είναι Κυριακή, μαμμά;) και θα πάη νά παίζη λίγο στον κήπο (θα θα κάνω άταξίες, σας βεβαιώ!) και τότε. . . τότε. . .

"Όλα γιναν όπως τά λογάριασε. "Η μαμμά δεν έφερε καμιά αντίρρηση, κι' όταν άρχισε νά παίζη «κοντοίνα» με τό μπαμπά, ή Νινέτα γλύστρησε στον κήπο. Δεν κάθησε πολλή ώρα εκεί' μόλις βεβαιώθηκε πως κανένας δεν έδλεπε, ήσυχά-ήσυχά βγήκε στο δρόμο. Στήν άρχή περπατούσε δισταχτικά, άργά, σαν κάτι νά ζητούσε' μ' άφου προχώρησε λίγα βήματα, άρχισε νά τρέχη σαν τήν τρέλλα, γρήγορα-γρήγορα νά φτάση.

Και νά, φάνηκε τό πλατύ καταπράσινο δάσος. "Αν ήταν λίγα χρόνια πριν, θα φοδόναν νά μπή μόνη της μέσα. Λύκοι, βρυκόλακες, ποιός ξέρει τί μπορούσε νά βρη άνάμεσα απ' τά σκοτεινά δέντρα, τά πανόψηλα! Μά τώρα, πόνει ένα γνωστό κοριτό' έξη χρονών, ξέρει πως όλ' αυτά είναι παραμύθια. Είναι μια Κοκκινόσκουφη τώρα ή Νινέτα, μά είναι έντελώς σίγουρη πως δε θα συναντήσει κανένα λύκο μ' ανθρωπινή λαλιά στο δρόμο της. . . Και προχωρεί, προχωρεί. Τα πόδια της πατούν στερεά στο έδαφος τό στρωμένο με φύλλα ξερά, μά δεν ξέρει τί νά κάνη τό άριστερό της χέρι. Μά τό δεξί βαστάει τό κοφινάκι, τ' άλλο είχε τόσο συνηθίσει νά τό έχει πάντα χωμένο στο γαντοφορέμένο χέρι της μαμμάς, που τώρα που πάει μοναχή της, τό άφίνει σαν παράλυτο, σαν ξεκρέμαστο, σαν μικρό πληγωμένο πουλάκι. . . τό χέρι της.

Προχωρεί. . . Μά τό δάσος είναι με γάλο, κι' ύστερα άκούει τόσες άγνωστες σιγαλές φωνές! Είναι φύσημα τ' άγέρα; είναι κελαιδήματα πούλων; είναι άόρατες νεράιδες που μιλάνε; Ποιός ξέρει. Κι' ή Νινέτα προχωρεί, έρευνώντας πάντα τό πράσινο διάστημα με τά μεγάλα γαλάζια μάτια της, έρευνώντας νά βρη, νά ιδη κάπου νά ξεπροβάλλη τ' άσπρο χαμηλό σπιτάκι με τά κόκκινα κεραμίδια και τό κάγγελα τά πράσινα στον κήπο. "Εχει γεμίσει τό κοφινάκι της με άγριολούδο μικρά, δειλά άγριολούδο, γιάτι αυτή τήν εποχή, μ' όλο που σήμερα λάμπει τόσο ό ήλιος, δεν υπάρχουν ούτε παπαρούνες, ούτε μαργαρίτες, ούτε κυκλάμινα. Μά τό γεμίσε με τά ταπεινά κερνισιά άνθάκια, που δεν έχουν όνομα, μά που μ' όλα ταύτα

στολίζουν τόσο νόστιμα τό μικρό-μικρό της κοφινάκι.

Και προχωρεί όλοένα σ' άτέλειωτο δάσος. Ξαφνικά βάζει μια μεγάλη φωνή. Μά δεν είναι λύκος κείνο τό φοβερό ζώο εκεί μέσα στα χαμόκλαδα; Κατατρομαγμένη άρχισε νά τρέχη, ενώ της φαίνεται πως ό λύκος, ό λύκος του παραμυθιοΰ της Κοκκινόσκουφης, της φωνάζει με φοβερή φωνή:

— Στάσου και σ' έφτασα! . .

Τρέχει, τρέχει ή Νινέτα κι' ό λύκος (δεν είναι παρά ένα μεγάλο λυκόσκυλο, μά έτσι της φαίνεται της τρομαγμένης μικρής) ό λύκος τρέχει παιχνιδιάρικα από πίσω της! . .

Τρέχει ή Νινέτα, κι' άξαφνα άνασαινει εξαφρωμένη. Νά, επιτέλους ένας πραγματικός άνθρωπος κάτω από τή σκιά ενός γέρικου πεύκου. Είναι μια ήλικιωμένη κυρία, με γκριζά μαλλιά, που πλέκει ήσυχα-ήσυχα. "Η Νινέτα τρέχει κοντά της μ' άνακούφισση.

— Τηλάξτε με, κυρία! Ένας λύκος!

Μά ή κυρία γελάει αγαθά, χαιδεύει στα μαλλιά τή Νινέτα και της λέει νά μη φοβάται.

— Δεν είναι λύκος, παιδάκι μου, είναι ό σκύλος μου.

Και τόσ φωνάζει:

— Βόλφ! Βόλφ! . . "Εδώ!

Πειθήνιο τό ζώο, κουλουριάζεται: στα πόδια της γριάς κυρίας.

"Η Νινέτα είναι ακόμα τρομαγμένη και δεν έννοει νά ξεκολλήση απ' τήν «καλή γριά κυρία».

Τή ρώτησε αυτή, πως ένα τόσο καλό κοριτσάκι, όπως φαίνεται ή Νινέτα, γυρίζει μόνη της μέσα στο δάσος. . . μασκαραμένο!

Κι' ή Νινέτα, άθελά της, — είναι ό τρόμος; είναι ή μοναξιά; — άρχίζει νά λέη τό μεγάλο της μυστικό στην καλή κυρία: πως έχει κι' αυτή μια γιαγιά, (μά που, όπως φαίνεται, είναι θυμωμένη μαζί τους και δεν τους βλέπει) και πως βάλθηκε ή Νινέτα νά τή γνωρίση, και πως σέφθηκε νά ντυθη Κοκκινόσκουφη γιά νά ναι με όμορφη ν' άρβση στη γιαγιά, και πως γέμισε τό κοφινάκι της λουλουδία νά της χαρίση, και πως. . .

Μά ή Νινέτα, συναρπαγμένη απ' τή διήγησή της, δεν προσέχει τήν καλή γριά κυρία, που μόλις άρχισε ή μικρούλα νά μιλάει. . . τρέμει. . . συγκινείται. . . προσπαθεί κάτι να πη, μά σιωπάει, γιάτι ή φωνή της δε μπορεί νά βγη ελεύθερα. Κι' ή Νινέτα λέει ακόμα πως θέλει πολύ νά γνωρίση τή γιαγιά της, που τήν αγαπάει δίχως νά τήν ξέρη. Και τότε βλέπει ξαφνικά στο πρόσωπο τήν καλή κυρία. . . τή βλέπει πολύ χαμογελάει γλυκά, και που χοντρά δάκρυα κυλάνε στα ρυτιδωμένα της μάγουλα. Πάει κάτι νά ρωτήσει ή Νινέτα, μά δεν προφταίνει, γιάτι ή καλή γριά!

κυρία τήν κλείνει όλόκληρη στην άγκαλιά της και τήν πνίγει στα φίλια. . .

"Η Νινέτα επιτέλους βρήκε τή γιαγιά της! . .

ΑΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΣΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΣΙ-ΡΙ-ΜΠΙΝ

"Ηταν ό καιρός του Ρωσοϊαπωνικού πολέμου. Ένας παλιός άθηναϊός δημοσιογράφος, που ένόμιζε ή ήθελε νά δειχνη πως τά ξέρει όλα, έγραφε καθημέρα στην έφημερίδα γιά τις μάχες, τις έκρνε κι' έδινε συμβουλές στους άρχιστράτηγους. Μ' έν' άρθρο του μάλιστα, που έπιγραφόταν «Νοιώτερον, Κουροπάτιν!»—Κουροπάτιν λεγόταν ό Ρώσος άρχιστράτηγος—γέλασαν οι δημοσιογραφικοί κύκλοι πολύ.

Τόν ίδιο καιρό, παιζόταν στην "Αθήνα μια "Επιθεώρηση, κι' ένα της τραγουδάκι που λεγόταν «Τσι-ρι-μπίν», είχε γίνει δημοτικώτατο. «Τσι-ρι-μπίν» άκουγες όπου στεκόσουν. Και μόνο ό παλιός δημοσιογράφος, άπορφημένος, φαίνεται, από τόν πόλεμο, δεν τό είχε άκούσει ποτέ. . .

Μια μέρα, στό καφεναίο, μερικοί λόγιοι και δημοσιογράφοι είχαν στη μέση τους τόν συμβουλάτορα αυτόν του Κουροπάτιν κι' έκαναν γούστο με τις παπαδέλες που έλεγε γιά τις κινήσεις των άντιπάλων στρατευμάτων. Είχε απλώσει μάλιστα στο τραπέζι κι' ένα χάρτη της "Ασίας, κι' έδειχνε τούς δρόμους που έπρεπε νά πάρη ό Κουροπάτιν γιά νά νικήση. "Εκεί ήταν κι' ό κ. Γ. Πώπ, νέος τότε δημοσιογράφος και πειρακτήριο. . . "Άκουγε τόν γηραιό του συνάδελφο με μεγάλη τάχα προσοχή και παρακολουθούσε τις κινήσεις των δαχτύλων του πάνω στο χάρτη. "Άξαφνα τόν διακόπτει:

— Σταθήτε, σας παρακαλώ! "Εδώ κοντά δεν είναι και τό. . . Τσι-ρι-μπίν; Κι' εκείνος, με άγανάκτηση:

— "Αμαθέστατε! άγεωγράφητε! . . Μά τίποτα δεν θα μάθετε ποτέ σεΐς όί νέοι; Τό Τσι-ρι-μπίν, κύριε, είναι. . . νοτιώτερον!

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑ

Είν' άρρωστη ή μητέρα βαρειά από τή Δευτέρα. Καθώς έχει κεφαλαί, μά δε θα ξημερώση; . . Καμένη μου Φανούλα, θα μείνης όρφανούλα' ποιός ξέρει και σε τίνας τά χέρια θά' ό Νείνος!

Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΑΝΑΤΟΛΑ ΦΡΑΝΣ

B'

Στα χωράφια

"Υστερ' απ' τὸ πρωινὸ κολατσιό, ἡ Κατερίνα πήγε στὸ λειβάδι μετὰ τὸ Γιάννη, τὸ μικρούλη της ἀδερφό. Ὅταν ξεκίνησαν, ἡ ἡμέρα ἐμοιαζε νέα καὶ δρασερή σὰν κι' αὐτούς. Ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν ὀλόετρα γαλάζιος· περισσότερο ἦταν γκριζός· μὰ μὲνα γκριζοὶ πιδ γλυκὸ ἀπ' ἔλα τὰ γαλάζια τοῦ κόσμου. Ἀκριβῶς τὰ μάτια τῆς Κατερίνας εἶναι ἀπ' αὐτὸ τὸ γκριζο, καὶ θαρρεῖς πὼς εἶναι καρωμένα ἀπὸ ἓνα κομμάτι πρωϊνοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Κατερίνα κι' ὁ Γιάννης προχωροῦν ὀλομόναχοι στὸ λειβάδι. Ἡ μητέρα τους δουλεύει στὸ χτήμα· δὲν ἔχουν ὑπηρέτρια νὰ τοὺς ὀδηγή, κι' οὐτε πὸς τὴ χρειάζονται. Ξέρουν τὸ δρόμο τους τοὺς εἶναι γνώριμα τὰ δάση, τὰ χωράφια κι' οἱ λόφοι. Ἡ Κατερίνα ξέρει νὰ βροῖσκη τὴν ὥρα τῆς ἡμέρας κοιτάζοντας τὸν ἥλιο, καὶ μαντεύει κάθε λογῆς ὄμορφα μυστικά τῆς φύσης, πὸς οὐτε νὰ τὰ φανταστοῦνε μποροῦν τὰ παιδιὰ τῆς χώρας. Κι' ὁ Γιαννάκης ἀκόμη καταλαβαίνει πολλὰ πράγματα γιὰ τὰ δάση, τίς λίμνες καὶ τὰ βουνὰ, γιατί ἡ μικρούλα του φυγὴ εἶναι φυγὴ ἀγρότη.

Ἡ Κατερίνα κι' ὁ Γιάννης περπατοῦν στάνθισμένο λειβάδι. Περπατώντας ἡ Κατερίνα φτιάνει ἓνα μπουκέτο. Μαζεύει γαλαζούλια, παπαρόνες, ἀνεμώνες καὶ κυκλάμινα. Κόβει ἀκόμη ἀπ' αὐτὰ τὰ μενεξελιά λουλούδια, πὸς φουτρώνουν ἓνα-γύρο στὰ σπαρμένα στάρι χωράφια καὶ πὸς τὰ λένε «καθρεφτάκια τῆς Ἀφροδίτης». Κόβει σκοῦρα στάχια, γαλατοχόρταρα καὶ πελαργόνια καὶ κρίνα τοῦ κάμπου, πὸς οἱ λευκὲς καμπανούλες τους ξεχύνουν, μὰ τὴν πιδ ἀλαφρὴ πνοούλα, ἓνα μύρο ἠδονικό. Ἡ Κατε-

«Ἡ Κατερίνα κι' ὁ Γιάννης προχωροῦν ὀλομόναχοι...» (Σελ. 546, στ. α'.)

ρίνα ἀγαπᾷ τὰ λουλούδια γιατί τὰ λουλούδια εἶναι ὄρατα. Τάγαπᾷ ἀκόμη γιατί εἶναι στολίδια. Εἶναι μιά ἀπλή παιδούλα, πὸς τὰ ὄρατα τῆς μαλλιά εἶναι κρυμμένα κάτω ἀπὸ μιά σκοῦρα σκοῦφια. Ἡ βαμπακερή τῆς ποδίτσα ἀφήνει νὰ φαίνεται ἓνα μονοκόμματο φουστανάκι· φορεῖ ζυλοπάπουσα. Δὲν ἔχει δεῖ πλούσια φορέματα παρὰ μόνον στὶς εἰκόνες τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης στὴν ἐκκλησιά τῆς ἐνορίας.

Μὰ εἶναι μερικά πράγματα πὸς τὰ κορίτσια τὰ ξέρουν ἀπὸ τὸ γεννηθῶν. Ἡ Κατερίνα ξέρει πὼς τὰ λουλούδια εἶναι χαριτωμένα στολίδια καὶ πὸς οἱ ὀρεινὲς κυρίες, πὸς βάζουν μπουκέτα στὸ στήθος τους, γίνονται ἀκόμη πιδ ὄμορφες. Συλλογίζεται πὼς πρέπει νὰ εἶναι ὄρατα στολισμένη τούτη τῆ στιγμῆ, ἀφού

«Ἡ Κατερίνα κάθεται καὶ σκορπίζει πάνω της τὰ λουλούδια». (Σελ. 546, στ. γ'.)

φορεῖ ἓνα μπουκέτο πιδ μεγάλο ἀπ' τὸ κεφάλι της. Οἱ ἰδέες της εἶναι φανταχτερές καὶ μυρωμένες σὰν τὰ λουλούδια. Εἶναι ἰδέες πὸς δὲν ἐκφράζονται μὲ λόγια. Τὰ λόγια δὲν ἔχουν τίποτα ἀρκετὰ ὄρατο γι' αὐτό. Χρειάζονται σκοποὶ τραγουδιῶν, οἱ πιδ ζωνηροὶ κι' οἱ πιδ γυμναστὲς, τὰ πιδ πρόσχαρα τραγουδιὰ. Λοιπὸν ἡ Κατερίνα τραγουδεῖ, μαζεύοντας τὰ λουλούδια τῆς: «Θὰ πάω στὸ δάσος μοναχούλα» καὶ «θὰ τοῦ δώσω τὴν καρδιά μου, τὴν καρδιά μου θὰ τοῦ δώσω».

Ὁ Γιαννάκης εἶναι ἀλλοιώτικος χαραχτήρας. Συλλογίζεται διαφορετικὰ πράγματα. Εἶναι πάντα ἀνοιχτόκαρδος· δὲ φορεῖ ἀκόμη τσιπαλιόνια, μὰ τὸ πνεῦμα του ξεπερνᾷ τὴν ἡλικία του, καὶ δὲν εἶναι πνεῦμα πιδ χαριτωμένο ἀπὸ δαῦτο. Ἐνῶ μὲ τὴν χέρι κρατᾷ τὴν ποδιά τῆς ἀδερφῆς του, ἀπὸ φόβο μὴ πέσει, μὲ τὸ ἄλλο τινάζει τὸ καμουτί του μὲ δυναμὴ γεροῦ παληκαριου. Ζήτημα εἶναι

«Περπατώντας, ἡ Κατερίνα φτιάνει ἓνα μπουκέτο». (Σελ. 546, στ. β'.)

ἂν ὁ πρῶτος παραγιός τοῦ πατέρα του κάνει τὸ δικό του καμουτί νὰ κροταλίξη καλύτερα ἔταν, φέρνοντας τάλογα ἀπ' τὸ ποτάμι, ἀπαντᾷ τὴν ἀρραθωνιαστικιά του. Ὁ Γιαννάκης δὲν ἀποκοιμείται σὲ ἀπαλή ὄνειροπόληση. Δὲ νοιάζεται γιὰ ἀ-

γριολούουδα. Γιὰ τὰ παιχνίδια του συλλογίζεται δύσκολες δουλειές. Ὀνειρεύεται κάρρα λασπωμένα κι' ἄλογα ζιμένα, πὸς τρέχουν στὴ φωνή του καὶ κάτω ἀπ' τὰ χτυπήματά του.

Ἡ Κατερίνα κι' ὁ Γιάννης περάσαν τὰ λειβάδια κι' ἀνέδηκαν στὸ λόφο, σ' ἓνα ψηλὸ μέρος, ἀπ' ὅπου βλέπανε ἔλα τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, σκορπισμένα μέσ' στὶς φυλοσιές, καὶ στὸν ὀρίζοντα τὰ καμπαναριά ἔξω ἐνοριῶν. Ἐδῶ, βλέπουν πὼς ἡ γῆ εἶναι μεγάλη. Ἐδῶ καλύτερα παρὰ σ' ὅποιονδήποτε μέρος, ἡ Κατερίνα καταλαβαίνει τίς ἱστορίες πὸς τῆς ἐμάθαιναν, τὴν περισσότερὰ τοῦ Νῆα, τοὺς Ἰσραηλίτες στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, καὶ τὸν Ἰησοῦ νὰ πηγαίνει ἀπὸ πόλη σὲ πόλη.— Ἄς καθήσουμε ἔδῳ, λέει.

Κάθεται. Ἀνοιγόντας τὰ χέρια, σκορπίζει πάνω της τὰ λουλούδια. Μυρίζει δλόκληρη κι' οἱ πεταλούδες ἀρχισανε κίβλας νὰ φτερουγίζουν ὀλόγυρα τῆς. (Ἀκολουθεῖ)
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΙΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Καὶ πρόσθεσε:
— Στὸ μεταξύ, ἐγὼ κι' ὁ ἀρχηγός των θ' ἀρχίσουμε ν' ἀναζητοῦμε τὴν Γκῶτ.
— Φυλαχτήτε καλά! Εἶναι τόσο κακὴ.
Ὁ κ. Σαρσέν χαμογέλασε.
Ἀφού βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζυπνίσῃ τοὺς δυὸ ἀντρες πὸς φαι-

λυθρόλητη καταπαχτή, ἀπ' ὅπου εἶδαμε στὴν ἀρχὴ νὰ παρουσιάζονται οἱ γιοὶ τῆς Γκῶτ.
Ὁ κ. Σαρσέν χῶθηκε ἐκεῖ μαζί μὲ τρεῖς ἄλλους κρατώντας ἓνα φανάρι στὸ ἓνα χέρι κι' ἓνα πιστόλι στ' ἄλλο. Ἐἶνας ἄλλος φύλακας ἀνάλαβε νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.
Ἡ πόρτα συγκοινωνοῦσε μ' ἓνα θολωτὸ ὑπόγειο, πὸς ἡ κατασκευή του χρονολογίαταν ἀπὸ μιά ἐποχὴ παλιότερη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸς θὰ χτίσθηκε τὸ σπίτι. Ὁ κ. Σαρσέν, πὸς ἀνακατευόταν ἀρκετὰ μὲ τὴν ἀρχαιολογία, σχημάτισε τὴ γνῶμην πὸς τὸ ὑπόγειο αὐτὸ ἀποτελοῦσε μέρος κάποιου παλιοῦ χτίριου πὸς καταστράφηκε ἀπ' τὸν καιρό.

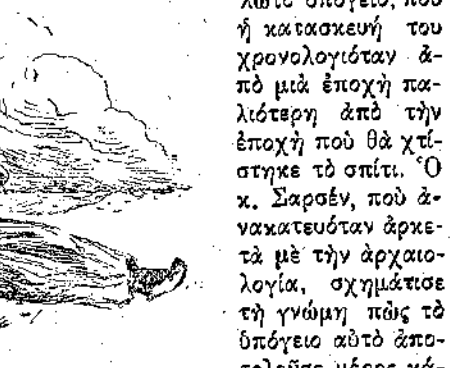

«Ἡ Ἰουλιανὴ πέρασε σκληρὲς στιγμὲς ἀγωνίας...» (Σελ. 534, στ. β'.)

νόταν βυθισμένοι σὲ μιά βαθειὰ νάρκη, πῆρε κατὰ μέρος τὸ φύλακα πὸς τοῦ εἶχε πρωτομιλήσει καὶ πὸς γνώριζε τὸ θάρρος του καὶ τὴ νοσημοσύνη του. Τὸν ἐπληροφόρησε μὲ λίγα λόγια γιὰ ὅσα εἶχαν συμβεῖ καὶ συμπεραίνοντας τοῦ εἶπε:
— Ἡ γνῶμην μου εἶναι ν' ἀφήσετε δω δυὸ ἀπ' τοὺς συντρόφους σας μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀπομονώσουν τὴν Γκῶτ σὲ περίπτωση πὸς θᾶχε τὴν τόλμη νὰ παρουσιαστῇ. Ἐμεῖς νὰ πάρουμε τοὺς ἄλλους καὶ νὰ πάμε στὴν καλύβα τῆς γριάς. Τὰ στοιχεῖα πὸς τὴν ἐπιβαρύνουν εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὰ καὶ μποροῦν νὰ στηρίξουν μιά νόμιμη κατηγορία ἐναντίον της...
Ὁ φύλακας ὑπάκουσε πρόθυμα στὴ γνῶμην τοῦ κ. Σαρσέν καὶ ἡ μικρὴ συντροφιά πῆρε δρόμο.

Κλίτε, κλίτε!... ἡ βροχὴ ἔσταζε στὰ ρούχα τους κι' ὁ ἀγέρας σφύριζε ὀλοένα δυνατώτερος. Κάτω ἀπ' τὴν ἀμυδρὴ λάμψη τῶν φωτῶν, τὸ σπιτάκι φαίνονταν βυθισμένο σὲ πένθος. Ὅλα φαίνονταν ἀφημένα στὴν τύχη τους. Ἡ πόρτα καὶ τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτά.
Ὁ κ. Σαρσέν θυμήθηκε τὴν προειδοποίηση τῆς Ἰουλιανῆς καὶ προχώρησε μέσα μ' ἓνα ἐλαφρὸ καρδιοχτύπι, θεωρώντας ὑποχρέωσή του νὰ παραδώσῃ στὴ δικαιοσύνη τὴν ἀθλία ἐκείνη γριά, γιὰ νὰ λευτερώσῃ μιά γιὰ πάντα τὴ θυμιούλα ἀπ' τὰ χέρια της.

Μόλις μπῆκε, ἐπιδόθηκε μαζί μὲ τοὺς φύλακες σὲ μίαν ἐπίμονη ἀναζήτηση, πὸς τὸν ὀδήγησε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν πο-

«Ἐκεῖ πάνω, στὴν ἀποξηρῆνη ἀκτὴ, μιά λάμψη ἀντίφεξε στὸ σκοτάδι.» (Σελ. 534, στ. γ'.)

Ἡ τύχη θὰ τὸ εἶχε φέρεῖ, χωρὶς ἀμφιβολία, νὰ τὸ ἀνακαλύψουν τὰ παιδιὰ τῆς Γκῶτ, κι' ἴσως ἡ σύμπτωση αὐτὴ θὰ τοὺς ἐσπρωξε ν' ἀκολουθήσουν τὸ δόλιο κι' ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά τους.
Πέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο ἀπλωνόταν ἓνα εἶδος σκοτεινοῦ διαδρόμου. Οἱ

«Ἐκεῖ πάνω, στὴν ἀποξηρῆνη ἀκτὴ, μιά λάμψη ἀντίφεξε στὸ σκοτάδι.» (Σελ. 534, στ. γ'.)

τέσσερις ἀντρες, προχωρώντας παραμέσα, κατάλαβαν ἀπὸ ἓνα ὑπόκωφο μουγκρητό, πὸς δυνάμωνε ἀπὸ λεπτό σὲ λεπτό, πὼς ἐξύγωναν πρὸς τὴ θάλασσα. Στὸ τέλος βγήκαν σ' ἓναν κολλίτικο περικλεισμένον ἀπὸ πελώριους βράχους, πὸς τὸν ἐπροστάτευαν ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ

πελάγου κι' ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα μάτια...
Ὁ στενὸς διάδρομος κατέληγε σ' ἓνα ἀνοιγμα τόσο στενὸ καὶ τόσο καλὰ κρυμμένο, πὸς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ διακρίνουν ἀπ' ἔξω. Κι' εἶται οἱ τελωνοφύλακες ἐξήγησαν πὼς εἶχαν περάσει καμμιά ἑκατοστὴ φορὲς ἀπὸ κεῖ χωρὶς νὰ ὑποφιαστοῦν τὴν ὑπαρξή του.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ὑπόγειο δρόμο χρησιμοποιοῦσαν τὰ παιδιὰ τῆς Γκῶτ, γιὰ νὰ ἐπαρκοῦν στὶς ἀνάγκες τοῦ παρανόμου ἐμπορίου τους. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις κατέφευγαν καὶ στὸ περίφημο ἀμαξάκι, πὸς ἀκουγόταν τὴ νύχτα νὰ τρίξη κι' ἔκανε τοὺς ἀφελεῖς νὰ πιστεῦσουν πὼς ἦταν τὸ καρτσάκι τοῦ θανάτου.

Ἀφού ἐρεύνησαν τὸ μικρὸ λιμανάκι, χωρὶς νὰ βροῦν ἐκεῖ τὸ παραμικρὸ ἔχνος ἀνθρώπινης παρουσίας, ὁ κ. Σαρσέν κι' οἱ φύλακες ἐτοιμάστηκαν νὰ γυρίσουν πίσω, δταν μιά κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὸν πυργοδεσπότη:
— Κοιτάξτε κεῖ κάτω!

Κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη μῆς ἀστραπῆς, ξεχώρισε, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, μιά μικρὴ βάρκα πὸς ἔφευγε μ' ὀλόνοιχα πανιά, σὰν ἓνας γλάρος παρασυρμένος ἀπ' τὸν ἀνεμο.

Μιά μεγάλη σκοτεινὴ σιλουέττα διαγράφηκε στὴ λευκότητά των λυμένων πανιῶν.
— Εἶναι ἡ Γκῶτ! φώναξε ὁ κ. Σαρσέν. Θέλησε νὰ μᾶς ξεφύγῃ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τρελλὴ γιὰ νὰ ταξιδεύῃ μὲ τέτοιον καιρό...
Ἐνα δυνατό γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἡ ἴδια ἀστραπὴ ἔδειξε καὶ τοὺς τελωνοφύλακες στὴ γριά, πὸς γελοῦσε μαζί τους, κάνοντάς τους διάφορα ἀστεῖα, κοροΐ-

δευτικά σχήματα.
— Ὁ Θεὸς νὰ τὴ λυπηθῇ! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ κ. Σαρσέν.

— Ἀμήν! ἔκαμαν οἱ τρεῖς ἀντρες βγάζοντας τὰ καπέλλα τους.
Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, κοιτάζαν αὐτὴ τὴν καιότροπη γυναίκα πὸς πήγαινε ὀλομόναχη στὴ μανιασμένη θάλασσα, μὴν ἔχοντας γιὰ ὀδηγὸ ἀνάμεσα στοὺς σκοπέλους, παρὰ τὸ φάρο πὸς εἶχε εὐχρηθεῖ νὰ στυσθῇ ἡ ἴδια καὶ πὸς εἶχε διατηρήσει τὸ φῶς της, μὰ κίνδυνο σχεδὸν τῆς ζωῆς της, ἡ τολμηρὴ κόρη πὸς τόσα-εἶχε ὑποφέρει ἐξαιτίας της. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

πως είναι ανάγκη να σου τα πω. Είσαι αρκετά μεγάλη, για να τα καταλάβεις, αν θέλησες, όλα...

Έκει κάτω, πέρα απ' τους βράχους, έχω ένα φλύαρο φίλο. Φιλτάτο ποταμάκι, τί άραγε μου διηγείσαι; Κατεβαίνει γρήγορα ανάμεσα σε πυκνά δασάκια από άκακίες και άγριοτριανταφυλιές...

στης. Έβαλα άσυναίσθητα το χέρι στην τζέπη, τράβηξα κάτι και του τόβαλα στο χέρι. Γύρισα και κοίταξα γύρω μου σά να φοβήθηκα μή με είδε κανείς...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ»

Αθήναι, 12 δδδς Εθρησιδου, την 13 Οκτωβριου 1931

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρωσω. Ζητείτε τα και βάψετε το γραμματόσημο σωστό...

ΧΑΡΙΤΕ!

Στο ερχόμενο φυλλάδιο θα δημοσιευθώ η «Ομή Κριτική». Θα σας κάμω μεγάλη εντύπωση το... άπόκρυφο έπεισόδι της, που έπιτέλους ο Άνακλις το άνακόλυψ με τη βοήθεια...

Ω ΘΕΙΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ!

Επιτέλους, ύστερα από αρκετές φωνές της μαμάς, άποφάσισα να βγω απ' τη θάλασσα! Είχα πάει πολύ βαθιά με την παρέα μου κι ήμουν κουρασμένη...

Μερικά καίρια με τα πολύχρωμα πανιά τους,

που καθρεφτίζονταν στο γυάλινο καθρέφτη, στεκόνταν κι ύστερα εξαφανίζονταν σιγά-σιγά στο γαλάζιο άπειρο, ένώ στ' άκρογιάλι οι ψαράδες τραβούσαν την τράτα τους...

Από τους ρεμβασμούς μου μ' έβγαλε μια ψιλή βροχή από άμμο...

οι φίλες μου, άφου βραδείηκαν και να γελούν με μια χοντρή κυρία, που μ' ένα κατακόκκινο μαγιάδι άγωνιζότανε να μάθει κολύμπι...

Με φέρνεις σε δύσκολη θέση, Νταίζη.

Μου στέλνεις κομμάτι τριμερές, που είναι σά να μου στέλνεις τρία μαζί. Τι να σε κάνω τώρα; Θα ιδω και θα σου πω όταν θα τα διαβάσω...

Ω, θείο καλοκαιράκι!

Μικρά Άλοσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σιδηρόδρομο. Ο Μάκης κι ο Θάνος ταξιδεύουν τρίτη θέση. Τι άργά που πάει το τραίνο! Λέει ο πρώτος...

Μά, καίμενε, άπαντα ο δέντερος, άφου είμαστε τρίτη θέση; Ο Μπέμπης που ταξιδεύει πρώτη, θάχει κούλα φράσις!

Απολλωνίας έγινε λάθος! Αντί 8 ή τυπογράφος έδωσε 8. Ώστε 13 είναι το έδωμά της...

γάλη και μπορείς να σημειώσεις και το τίο αυτό τυπογραφικό λάθος, που, ποιάς έξέρη! μπορεί να είναι ένα... από τα πάντα...

και πολύ με την Έπιστολή του κ. Φαίδωνος για το Λόρη Μαρμαρίτη. Είχε μάλιστα την ευκαιρία να σου γράψω σου στην ίδια την Έταιρεία...

Πράγματι κος, Πάνω Μαχαράβα, ήταν πολύ καλή ιδέα να γίνη στη Θεσσαλονίκη ένα φιλολογικό μνημόσυνο του Γιωσήφ Έλιγιά...

Μά δεν σου τόλεγα, Ντίνε Δεγερέτη, ότι θα ικανοποιηθής; Εσυννοηρώσου και με στετοχωρούσε και μένα, γιατί δεν είχες δημονημονιά...

Το σωστό είναι οι, Άστερι της Μαμάς. Κι' εγώ στο το γράμμα πάντα, Γιατί στη δημοτική, ο πληθυντικός του θηλυκού έχει το ίδιο έρθρο με τον πληθυντ. του άρσενου...

Αλλά θες, Ωκεανός, τί φοβερή πληγή κι' αυτή ή έλονοσία που μασιούει τόσα μέρη της Έλλάδος! Για να εκλείψει πρέπει να εκλειφθούν...

Μέπολύ ενδιαφέρον, Ράδη Οδρανίη, διαβάσα τις βιογραφικές αυτές πληροφορίες περί του Ψυχάρη, που σου μετέδωσα ο κ. Σωφρονιάδης...

Α, το καίριό μου το Πενέλο του Ραφαήλ! Έπρεπε γιατί δεν φάνηκε τόσον καιρό; Από ένα κυνγηγιστό άτύχημα, έμεινε τέσσερις μήνες στο κρεβάτι...

Μέπολύ ενδιαφέρον, Ράδη Οδρανίη, διαβάσα τις βιογραφικές αυτές πληροφορίες περί του Ψυχάρη, που σου μετέδωσα ο κ. Σωφρονιάδης...

Μέπολύ ενδιαφέρον, Ράδη Οδρανίη, διαβάσα τις βιογραφικές αυτές πληροφορίες περί του Ψυχάρη, που σου μετέδωσα ο κ. Σωφρονιάδης...

Καλώς ήρθες, Τριανταφυλλίνο Δάκρυ. Θα πω στην Κυρά-Φροσύνη ότι δεν έχει αυτή το ρεκόρ της καταρροφοβίας...

Πάντα είμαι έπισεικής, Φάουστ, σε κείνους που στέλνουν για τη Σελίδα πρώτη φορέ. Γι' αυτό βλέπεις να δημοσιεύονται και μερικά κομμάτια, που δεν συγκρίνονται βέβαια με τα άλλα...

Καλώς ήρθες, Τριανταφυλλίνο Δάκρυ. Θα πω στην Κυρά-Φροσύνη ότι δεν έχει αυτή το ρεκόρ της καταρροφοβίας...

Οι λέξεις αυτές, βλέπεις, άποτελούνται από τρία μόνο διάφορα γράμματα, Ν, Ο και Σ, που τάρω μω 1, 2 και 3. Παντού λοιπόν τό 1 είναι Ν, τό 2 είναι Ο και τό 3 είναι Σ...

Πολύ σωστά, Βασίλισσα του Δάσους! τόσο ή δημοσίευση ενός κομματιού, όσο και ή άπόρριψη είναι πρής το καλό του παιδιού που το έγραψε...

Νομίζω, Νουστράδαμ, ότι και στα ιδιωτικά σχολεία και στα δημοτικά μπορεί κανείς να μάθω το ίδιο όταν είναι καλός μαθητής...

Το σωστό είναι οι, Άστερι της Μαμάς. Κι' εγώ στο το γράμμα πάντα, Γιατί στη δημοτική, ο πληθυντικός του θηλυκού έχει το ίδιο έρθρο με τον πληθυντ. του άρσενου...

Καλώς ήρθες, Τριανταφυλλίνο Δάκρυ. Θα πω στην Κυρά-Φροσύνη ότι δεν έχει αυτή το ρεκόρ της καταρροφοβίας...

Οι λέξεις αυτές, βλέπεις, άποτελούνται από τρία μόνο διάφορα γράμματα, Ν, Ο και Σ, που τάρω μω 1, 2 και 3. Παντού λοιπόν τό 1 είναι Ν, τό 2 είναι Ο και τό 3 είναι Σ...

